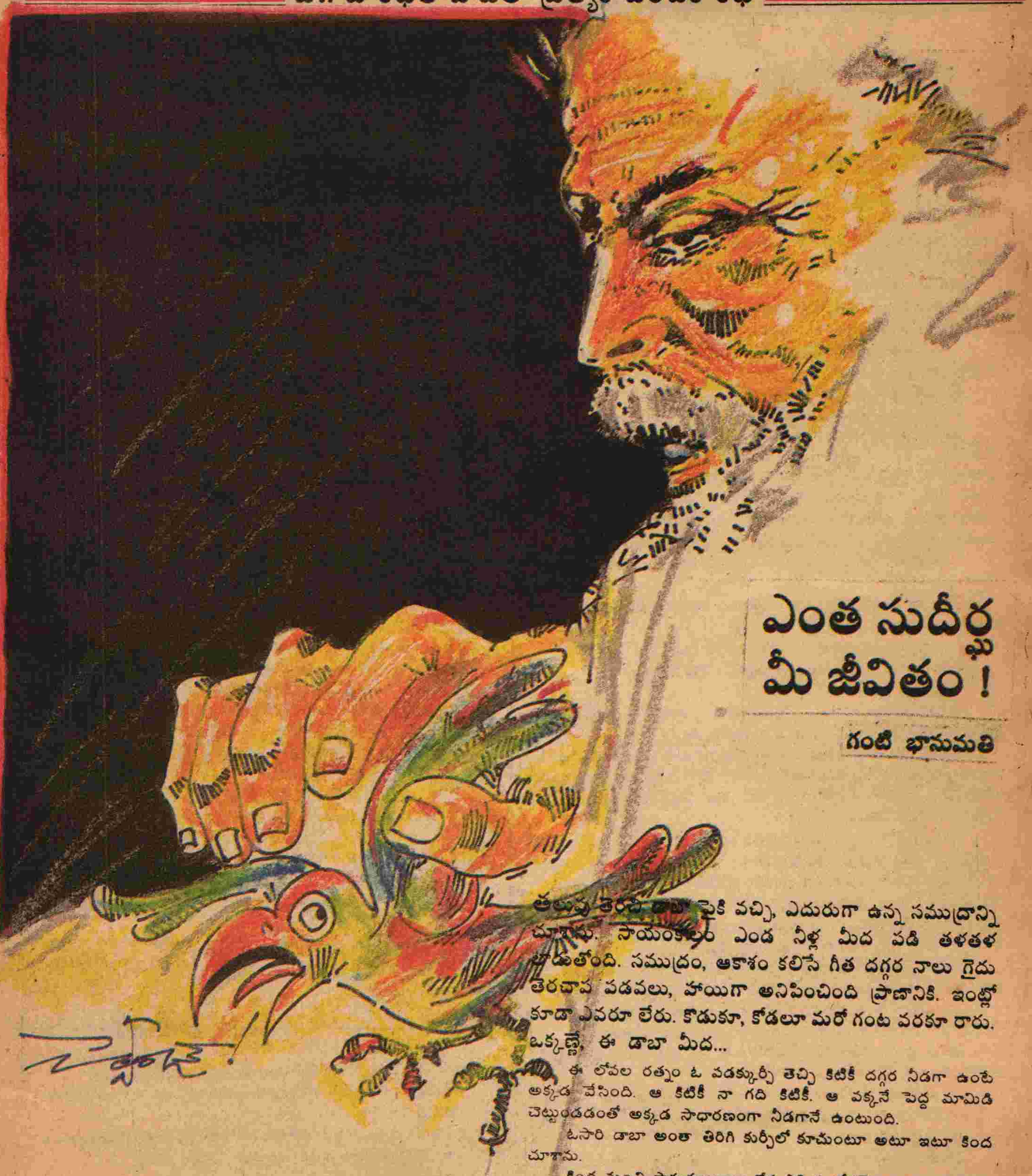

ఎంత సుదీర్ఘ మీ జీవితం!

గంటి భానుమతి

తలుపు తెరచి డాబా పైకి వచ్చి, ఎదురుగా ఉన్న సముద్రాన్ని చూశాను. సాయంకాలం ఎండ నీళ్ల మీద పడి తళతళ లాడుతోంది. సముద్రం, ఆకాశం కలిసే గీత దగ్గర నాలు గైదు తెరచాప పడవలు, హాయిగా అనిపించింది ప్రాణానికి. ఇంట్లో కూడా ఎవరూ లేరు. కొడుకూ, కోడలూ మరో గంట వరకూ రారు. ఒక్కణ్ణే, ఈ డాబా మీద...

ఈ లోపల రత్నం ఓ పడక్కుర్చీ తెచ్చి కిటికీ దగ్గర నీడగా ఉంటే అక్కడ వేసింది. ఆ కిటికీ నా గది కిటికీ. ఆ పక్కనే పెద్ద మామిడి చెట్టుండడంతో అక్కడ సాధారణంగా నీడగానే ఉంటుంది.

ఓసారి డాబా అంతా తిరిగి కుర్చీలో కూచుంటూ అటూ ఇటూ కింద చూశాను.

కింద నుంచి పాకుతూ డాబా గోడ ఎక్కిన బోగన్‌విల్లా చెట్లు కుప్పలా అల్లుకుపోయి ఉన్నాయి. ఎండిన ఆకుల్లూ పువ్వులూ గచ్చుమీద గాలికి కదులుతూ దేకుతున్నాయి. ఆ 'ట్రాఫిక్'లోంచే కొన్ని నల్లచీమలు అడ్డొస్తున్న ఆకుల్నీ పువ్వుల్నీ తోసుకుంటూ వెళ్తున్నాయి.

కుతూహలంగా వాటివైపే చూస్తూ కూచున్నాను. ఆ చీమలన్నీ డాబా గోడకి అనుకుని ఉన్న ఓ చచ్చిన సీతాకోకచిలుక దగ్గర కెళ్లాయి. అప్పటికే అక్కడ కొన్ని చీమ లున్నాయి. అన్నీ కూడబలుక్కుంటున్నాయి. 'ఈ చిలకమ్మని తమ ఇంటి కెలా చేర్చాలా?' అని కావచ్చు. అన్నీ అటూ ఇటూ, ఇటూ అటూ సర్దుకుంటూ హడావుడి పడి ఆఖరికి కదిలాయి సవారి మోస్తూను.

బరువుగా ఉంటుందా, ఉండదా! ఆ చిన్న ప్రాణాలకి ఆ సీతాకోచిలుక బరువుగానే ఉండవచ్చు. పాపం! అలాగే లాక్కెళ్తున్నాయి. వా ళ్లింటికి తీసుకుని వెడతాయి. రంగు రంగు రెక్కలూ, నల్లటి ఒళ్లు, పొడుగాటి రెండు మీసాలూ, 'ఆహా! ఓహో!' అని సంబరంగా లొట్ట లేసుకుంటూ తింటాయిలా ఉంది.

ఒక్కసారిగా ఒంటికి గాలి చలిగా తగిలింది.

కళ్లెత్తి చూశాను.

ఏదీ ఎండ? ఎవ రెత్తుకెళ్లారు? నల్ల మేఘాలా? ఇన్ని మేఘా లెలా వచ్చాయి?

ఏ ఊర్నుంచి వచ్చాయి? స్వర్గంలోంచే వచ్చాయా!

నా సుశీల బావుందా - అని ఒక్కసారి అడిగితే!

సుశీల నిజంగా స్వర్గంలోనే ఉందా! అక్కడే ఉంటుంది. సుశీల చాలా మంచిది. మంచి వాళ్లంతా స్వర్గానికే వెళ్తారు. నే నెక్కడికి వెళ్తాను? ఈ ఆకాశంలో ఓ నక్షత్రంగా అయిపోతే! రోమియో చచ్చిపోతే, అతని శరీరం అంతా చిన్న ముక్కలయ్యి నక్షత్రాలుగా మారి, రోజూ రాత్రి ఈ భూమిని చూస్తుండాలని జూలియట్ అనుకుంది కదా! నేనూ అంతే! అలాగే మారిపోవాలి.

"లోపలి కొచ్చేయండి, బాబూ! చలిగాలి కొడ్తోంది!" అంటూ రత్నం డాబా పై కొచ్చింది.

"నువ్వు నీ పని చూసుకో! అన్నమానం నా వెనకాలే తిరక్కు. ఫో!" అన్నాను చిరాగ్గా.

"అయ్యగారు కోప్పడతారు, మిమ్మ ల్నిలా ఒదిలేస్తే."

"నే చెప్తాలే. నువ్వు ముం దిక్కణ్ణించి వెళ్లు."

"చల్లగాల్లో కూచోమాకండి బాబూ...!"

పొమ్మన్నట్టు ఒక్కసారి చెయ్యూపాను. మాట మధ్యలోనే ఆపి వెళ్లిపోయింది. ఆకాశంలోకి చూశాను - నల్లగా ఉంది.

కొబ్బరిచెట్లు అటూ, ఇటూ పిచ్చిగా ఊగిపోతున్నాయి. వాటిని చూసి జాలిపడ్డాను. ఎంతసేపు అలా ఊగుతుంది! నొప్పి వేస్తుందా! తప్పకుండా నొప్పి వేస్తుంది. పాపం! కుర్చీలోంచి లేచి కర్ర పట్టుకుని నడుచుకుంటూ పిట్టగోడ దగ్గర నుంచున్నాను.

కింగ్ ఫిషర్ రివ్వు రివ్వు మంటూ ఎగుర్తోంది. దాని దృష్టి చాలా పదునైంది. ఆ నీళ్లల్లో కదిలే చేపని గురి తప్పకుండా ముక్కు నెగరేసుకుపోతుంది. ఇంకా చేపలు దొరకలేదేమో! నిటారుగా ముక్కుని నీళ్లలోకి ముంచింది. దొరకలేదు. పైకి ఎగిరింది. ఈసారి మరో ప్రయత్నం... ఎంత వేగంగా నీళ్లలో ముక్కుని వంచిందో అంత వేగంగా పైకి లేచింది. దాని పొడుగాటి ముక్కున గిలగిల లాడుతున్న చేప తోక.

అయ్యో! అనవసరంగా నీళ్ల పైకి తేలిందే! ఈ పక్షి కంట బడింది. దాని బ్రతు కయిపోయింది. దాని జీవితం అంత చిన్నదా!

దేవు డేమాత్రం జాలిపడకుండా దాని జీవితాన్ని అలా ఎందుకు చేశాడు. నా జీవితాన్ని ఇంత పెద్దగా, అంతులేకుండా చేశాడేం?

ప్రేమ, జ్ఞానం నన్ను పైకి తీసుకెళ్తుంటే, ఈ జాలి నన్ను భూమ్మీదకి లాగేస్తోంది.

ఎవ రన్నారు? రూసోనా? ఎవరూ? ఇంత మరుపు! రస్సెల్ పుస్తకాలు పంపించమని, ఈసారి చిదానందం లైబ్రరీకి ఫోన్ చేసి చెప్పాలి. చాలా రోజు లయింది ఆయన్ని చదివి.

పడవల వాళ్లు హుషారుగా పాటలు పాడుకుంటూ వచ్చేస్తున్నారు.

చేపలు బాగా పడే ఉంటాయా!

పాపం! ఈ చేపల జీవితాల్లో చివరి ఘట్టం ఎంత తొందరగా వచ్చేస్తుందో! దాని ప్రమేయం లేదు. ఆశ్చర్యం!

గాలి ఎక్కువైంది.

తుఫా నొస్తుందా!

అందంగా ఉన్న ప్రపంచం మరుక్షణంలో నలిగిపోతుందా!

"బాబుగారూ! వొరషం వచ్చేట్టుగా ఉంది. లోపలికి వచ్చీకూడదూ!" రత్నం అక్కడ.

వెనక్కి తిరిగి మింగేసేలా చూశాను. నా ఆనందం నాశం చెయ్యడానికే దీన్ని నాకు పెట్టారు. అన్నింటికి ఆంక్షలూ. నామీద నిఘా.

"బాత్రూం కెల్తా రేటీ?"

దీని క్కూడా నే నంటే ఎంత అలుసు? ఏదో కిడ్నీలో కొంచెం ఇబ్బంది అయితే? అసలు వీ ళ్లందరికీ ఓ వెర్రి చుట్టుకుంది నా కంట్రోలింగ్ శక్తి పోయిందని. గంట గంటకీ పాట 'బాత్రూం కెల్తారా, బాత్రూం కెల్తారా?' ఏవైనా

మనోవిశ్లేషణకే పెద్దపీట

● గంటి భానుమతి

పుట్టింది, చదువుని ఒంట పట్టించుకున్నది హైదరాబాద్‌లో. నా కాళ్లమీద నిలబడుతున్నప్పుడు పెళ్లయింది. అప్పట్నించి ప్రవాసాంధ్రుల జాతిలో చేరిపోయాను.

మా నాన్నగారు చదివింది 'లా' అయినా, ఇంగ్లీషు సాహిత్యాన్ని ఔపోసన పట్టిన వ్యక్తి. బ్రౌనింగ్, బైరన్, కీట్స్, షెల్లీ మొదలైన కవుల గురించి, శైలి గురించి చెప్పి నాలో ఆసక్తి కలగచేసి నా ఆంగ్ల సాహిత్య పఠనానికి శ్రీకారం చుట్టారు.

వీచే చిరుగాలిలో కెరటం, పారే సెల పాటలో తేట, ఆకులో ఆకూ అయిన స్వేచ్ఛా కుమారుడు దేవులపల్లి, మరో ప్రపంచానికి కవితల మెట్లు వేసిన శ్రీశ్రీ, 'చేప లేదు, జీవితాలు చేదు భావి ఎండిపోయిన బావి' అంటూ వేదనపడ్డ ఆరుద్ర, ఇంకా వేదుల, తిరుపతి వేంకటకవులు. ఇలా చాలామంది నా అభిమాన కవులు.

నన్ను ఆలోచనలో పడేసే లత, చలం, టాగోర్, రస్సెల్, తాపీ ధర్మారావుగార్లన్నా ఇష్టం. ఇంకా ఓడ్‌హౌస్, హెమింగ్వే, కాళ్లకూరి, బీనాదేవి, రావిశాస్త్రి, రంగనాయకమ్మ... అంతం ఎక్కడ కొన్ని పేజీల లిస్ట్. రోజుకి కనీసం నాలుగైదు గంటలు ఆ తరం, ఈ తరం నవలలైనా, కథలైనా, విమర్శలైనా, వ్యాసాలైనా చదువుతుంటాను.

మావారి ఉద్యోగ రీత్యా హిమాచల్‌ప్రదేశ్ నుండి తమిళనాడు వరకూ, కొన్నేళ్లు సౌదీ అరేబియాలోనూ ఉన్నాము. ప్రస్తుతం గుజరాత్‌లో జామ్‌నగర్‌లోని దిగ్విజయ గ్రామ్‌లో ఉంటున్నాము. అందువల్ల చాలా ప్రదేశాలు, చాలా కాలనీలు తిరగడం వల్ల కొన్ని వందల మనస్తత్వాల్ని చాలా దగ్గరగా చూసి చదవగలిగానేమో అనిపిస్తుంది. అందువల్ల నా కథల్లో మనోవిశ్లేషణ ఎక్కువగా ఉంటుంది.

నా హాబీలు - డ్రాయింగ్, పెయింటింగ్, నిట్టింగ్, క్రోషా, ఎంబ్రాయిడరీ, కచ్‌వర్క్, మిర్రర్ వర్క్, డెకొరేటెడ్ పీసెస్ తయారుచేయడం. ఇన్ని హాబీలు ఉండడం వల్ల చాలా తక్కువ రాయగలిగాను. నా కథలు, కవితలు, వ్యాసాలు వివిధ ప్రముఖ పత్రికల్లో అచ్చయ్యాయి. ఆంధ్రప్రభలో రెండు కథలు, కవితలు వచ్చాయి.

నన్ను మరో లోకానికి లాక్కుపోయే బాలమురళి, తలత్, రవీంద్ర సంగీతం ఇష్టం.

ప్రత్యేక ఎంపికలో నా కథ ఉండడం నాకు చాలా ఆనందం కలగచేసింది. అందుకు న్యాయ నిర్ణేతలకి, సంపాదకవర్గానికి నా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంటున్నాను.

అంటే, 'మీకు తెలీదు, బాత్రూం కెళ్లేలోగానే బట్టలన్నీ తడిపేస్తున్నారు. వాళ్లు ఉతకడానికి విసుక్కుంటున్నారు' అని గోల.

వాళ్లు ఛావడం కాదు కానీ, నన్ను ఛంపుతున్నారు. ఆ సంగతి వాళ్లకి తెలియడం లేదు.

చేతి కర్ర ఎత్తాను కోపంగా.

వెళ్లిపోయింది. నాకు తెలుసు అది నా గది తలుపుకి, డాబా పైకి రావడాని కున్న తలుపుకి మధ్య కూచుని ఉంటుంది. దాని స్థలం అదే. నేను డాబా మీద ఉన్నా నా గదిలో ఉన్నా అక్కడే ఉంటుంది. కాస్త అలికిడి అయితే చాలు పరిగెత్తు కొచ్చేస్తుంది. ఈ పరిగెత్తడానికే దానికి జీతం, తిండి కొడు కిస్తున్నాడు.

కాళ్లు నొప్పి చేస్తున్నాయి.

చలిగాలి రివ్వున చెవుల్లోంచి దూరిపోతోంది. చెంపల పైకి వస్తోంది. మనసు హాయిగా అయిపోయింది ఒక్కసారి.

"చల్లగాలిలో... యమునా తటిపై..." అప్రయత్నంగా పాట. నేనేనా?! నా నోట్లోంచి పాట వచ్చి ఎన్నేళ్లయింది!

రిటైర్ అయిన కొద్ది రోజులకే సుశీల పోవడంతో అన్నీ పోయిన ట్లనిపించింది. అందులో పాటలు కూడా. కానీ... ఇవాళ... పన్నెండేళ్ల తర్వాత మళ్లా నా నోట్లోంచి పాట. మానసికంగా ఒంటరిగాణ్ణయిపోయాకా జీవితం అర్థం లేనిదిగా అనిపించింది. లక్ష్యం లేకుండా తిరుగుతున్న ఈ భూమ్మీద సంతోషం, ఓ పిసరంత జ్ఞానం, మానవత్వం పెరగడానికి తోడ్పడే శక్తి లేకుండా బతుకుతున్నట్లుగా ఉంది.

ఇన్నాళ్లకి అప్రయత్నంగా వచ్చిన పాటతో మనసులో ఎక్కడో పొరల్లో దాగిపోయిన పాటల మీద ఇష్టం ఒక్కసారిగా పైకి పొంగింది.

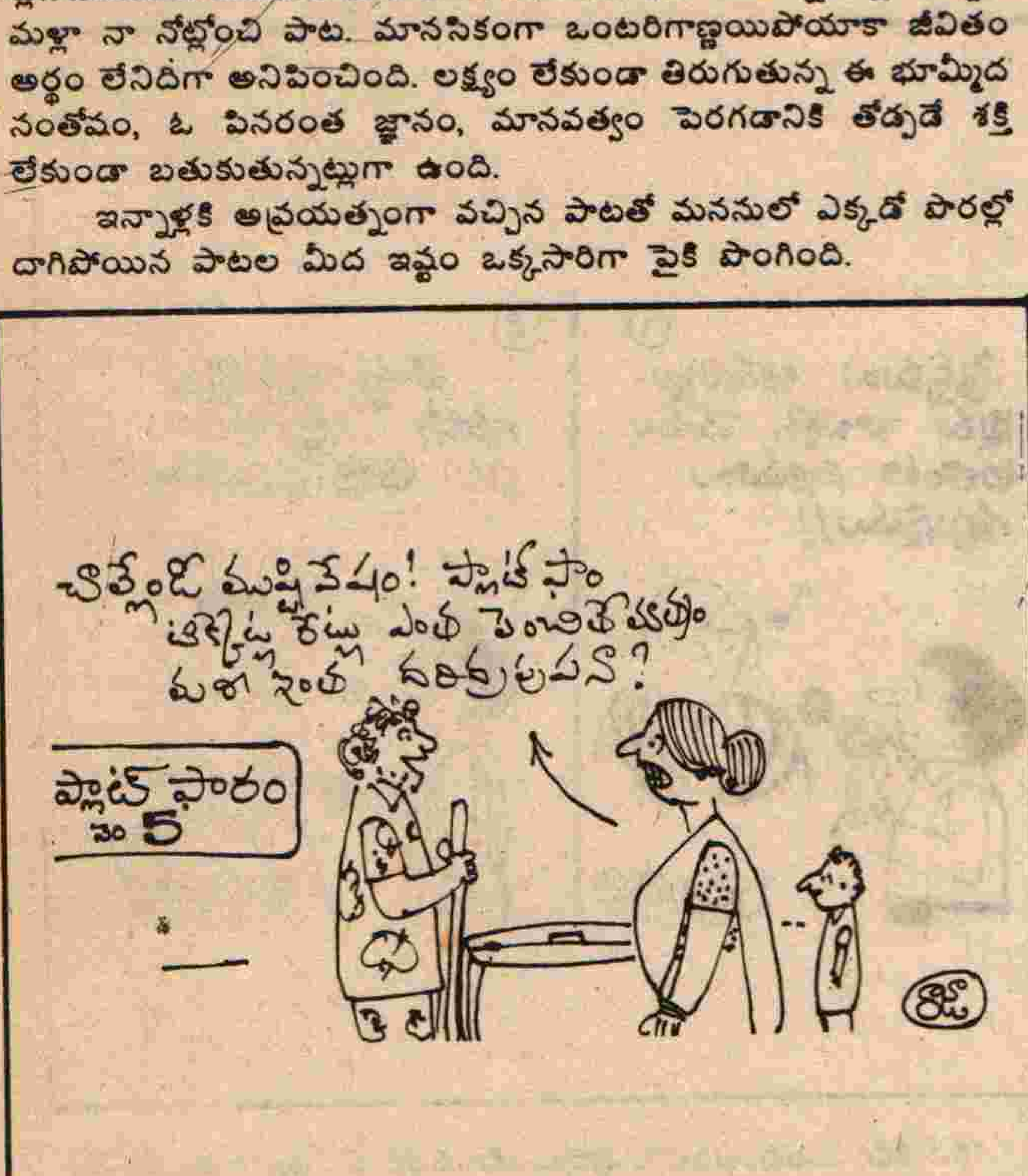

చేతి కర్ర సాయంతో నడుచుకుంటూ నా గదిలోకి వెళ్లాను. పైన డాబామీద నా గది పక్కనే మరో చిన్న వరండా. అక్కడే రత్నం కూచుని ఉంది. ఆ పక్కనే కింద హాల్లోకి వెళ్లడానికి మెట్లు. ఆ మెట్లు దిగలేను. ఆ అవసరం కూడా లేదు. అన్నింటికి రత్నం ఉంది. పొద్దున్నా రాత్రి కొడుకూ, కోడలూ ఆఫీసు కెళ్లేముందూ, సాయంత్రం ఓసారి మాట్లాడి వెళ్తారు. ఏవేం తినకూడదో, ఎంత తినాలో చెప్పి చెప్పి వెళ్తారు. మధ్యాహ్నం ఓసారి ఫోన్ చేస్తారు. ఇంకెప్పుడైనా వీలవుతే కూడా ఫోన్ చేస్తారు. అంతే! ఇంకేం ఉంటాయి మాటలు? మనవ లిద్దరూ కొడైలో చదువుతున్నారు. వా ళ్లొచ్చినప్పుడు కొంచెం మార్పు. అంతే. 'జీవితం ఇలా కాదు. ఇది కాదు' అని నాకు ప్రతీక్షణం అనిపిస్తుంది. కానీ ఏం చెయ్యను? మైల్డ్ స్ట్రోక్ మూలంగా నా జీవితాన్ని నేను అనుకున్న విధంగా మార్చుకోలేకపోతున్నాను. రెండేళ్ల క్రితం పెరాలిసిస్ వచ్చి కుడి వైపు పనికిరాకుండా పోయింది. అయితే మూడు నెలల్లో మామూలు మనిషి నయ్యానే కానీ, కాలు, చెయ్యి ఇదివరకులాగా లేవు. ఇద్దరు కొడుకులు అమెరికాలో ఉన్నారు. వాళ్లు రమ్మంటారు కానీ, ఆ ఒంటరితనం మరీ పిచ్చి పట్టిస్తుంది. ఇక్కడ ఈ పనిమనుషులు తెలుగే మాట్లాడుతారు. టీ.వీ. పెడితే తెలుగే వినపడుతుంది. నా పాత స్నేహితులు ఎవరైనా బుద్ధి పుట్టినప్పుడు వస్తూంటారు. కజిన్స్ ఎవరైనా విశాఖపట్నం వస్తే వచ్చి చూసెళ్తుంటారు. ఆ ఒయాసిస్సులు చాలు.

గదిలోకి వెళ్లాను.

ఆ గదిలో లేని సరుకు లేదు. అన్నీ ఇంపోర్టెడ్ పుస్తకాలు, కాసెట్స్ వీ.సి.ఆర్, టీ.వీ., సమస్తం.

రికార్డ్ ప్లేయర్‌లో రాజేశ్వర్రావ్ పాటలు పెట్టాను. చెవులు తమ పని సరిగ్గా చెయ్యడం లేదు. 'హియరింగ్ ఎయిడ్' అమర్చుకుని కర్ర పట్టుకుని మళ్లా డాబా పైకొచ్చాను. కుర్చీలో కూచున్నాను. కళ్లు మూసుకుని పాటలు వింటున్నాను.

చలిగాలి కొడ్తోంది.

"బాబుగారూ! శాలువా తెచ్చాను, కప్పుతాను." నా ప్రమేయం లేకుండానే నా మెడమీద సర్దింది.

ఒక్కసారి వెచ్చగా అనిపించింది.

ఆ చలిగాలే బావుంది, ఈ శాలువా కంపలా అనిపించి.

"లోపలి కొచ్చేయండి. వారవం వచ్చేట్టుగా ఉంది." వినయంగా అంది. దాని నక్క వినయాలు చూస్తే నాకు మంట.

"ఇగో! ఇంకా వర్షం రాకుండానే గొడవ పెట్టేస్తావేం? వర్షం వస్తే నేను వస్తాలే! ను వ్వెళ్లు" అన్నాను విసుగ్గా.

"మీకు ఈ చల్లగాలి పడదని అమ్మగా రన్నారు."

"ఏం పర్వాలేదు. ను వ్వెళ్లు. వర్షం మొదలైనప్పుడు నేనే వస్తాను."

వెళ్లిపోయింది.

గుచ్చుకుంటున్నట్లుగా ఉన్న శాలువాని విసిరేశాను.

అది వెళ్లి బోగన్‌విల్లా పొద దగ్గర నేలమీద పడింది. ఇందాక అక్కడ చీమలూ, సీతాకోకచిలుకా ఉండాలే!

ఓ పది అడుగులు. దాని ప్రాణానికి, అది ఉన్న ఈ స్థితిలో ఆ పది అడుగులు ఓ పది మైళ్లు.

"కొంచెం ఆగు. ఎలాగో నిన్ను ఆ ఆకుల కిందకి చేరుస్తాలే."

జాలిగా చూస్తోంది, అరుస్తోంది.

"కొంచెం ఓపిక పట్టు."

ఏదైనా అట్టముక్కలు తెచ్చి దాన్ని దానిమీద కెక్కించి చేర్చేస్తాను.

"రత్నం! నాలుగు కాసెట్లు పట్టుకురా!"

క్షణంలో కాసెట్లు, టేప్ రికార్డర్‌తో ప్రత్యక్షం అయ్యింది.

"కాసెట్లు ఇచ్చి, ఆ టేప్ రికార్డర్ లోపల పెట్టెయ్!"

అలాగే చేసి వెళ్లింది.

కాసెట్‌లోంచి కవర్ మటుకు తీసుకుని పిట్ట దగ్గరి కెళ్లాను. గబుక్కున నా చేతిలోంచి కవర్ పడి ముక్క లయింది.

మళ్లా వచ్చి మరో కాసెట్ నుంచి కవర్ తీసుకున్నాను. ఆలోచించి ఎందుకైనా మంచిదని మూడు కవర్లు తీసుకున్నాను. మళ్లా దాని దగ్గర కెళ్లాను.

ఆయాసం, అలసట.

ఒక్క నిమిషం అలాగే నుంచున్నాను.

రెండు చినుకులు పడ్డాయి.

నాలుగు కవర్లని అటూ ఇటూ ఆకుల కింద అమర్చడానికి ప్రయత్నం చేస్తుంటే, ఒక్కసారి అవి కింద పడి రెండేసి భాగాలుగా అయ్యాయి. ఈలోపల పిట్ట తప్పటడుగులు వేస్తూనే బాగా వెనక్కి గోడవరకూ జరిగింది. 'అమ్మయ్య' అనుకున్నాను.

ఇంక ఈ కాసెట్ కవర్లు అక్కర్లేదు. ఆలోచించి ఆ రెండు కవర్లు ఆకుల కింద ఉంచాను. చినుకులు పెద్ద వవుతున్నాయి. ఆలోచన వచ్చింది. వెచ్చగా ఉండడానికి ఆ చిన్న కాళ్ల కింద దూది పెట్టే...

చేతి కర్రని తీసుకుని నా గది వైపు నడవటం మొదలుపెట్టాను.

కర్ర శబ్దం వింటూనే వచ్చేసింది రత్నం.

దాన్ని కిందకి వంపిస్తే నా వన్లకి అడ్డు రాదు.

"ఇగో రత్నం! కాఫీ పట్రా. ఆ బిళ్లలు వెయ్యద్దు అని చెప్పు. అలాగే తాగేస్తాను. దాంతోపాటూ బిస్కెట్లు కూడా."

వెళ్లిపోయింది.

పీడ వదిలింది. ఓ పదినిముషాలవరకూ రాదు. గదిలో మందుల కాబినెట్‌లో దూది ఉంది. అందులోంచి అతి కష్టంమీద నాలు గైదు సార్లు లాగి రెండు చేతులు పట్టేంత దూది తీసుకున్నాను.

పిట్ట వరకూ వెళ్లాను.

దూదిని విడివిడిగా చేసి దాని కాళ్ల దగ్గర పెట్టాలి అన్న నా ప్రయత్నం ఫలించేట్లుగా లేదు.

గాలికి నా చేతుల్లోంచి దూది ఎగిరిపోతోంది.

ఓపిగ్గానే ఒంగి దూదిని దాని కాళ్లవరకూ తోస్తున్నాను. నా చేతుల్లో అంత పట్టేదీ? గాలిలోకి ఎగిరిపోతోంది. ఎలాగో కొంచెం దూదిని వెనక్కి గోడవరకూ చేర్చాను.

గబగబా వాన కురవటం మొదలెట్టింది.

ఆకుల్లోంచి చినుకులు దాని మీద పడితే...

ఏం చెయ్యను? ఒంగి పిట్టని చూశాను. ఆ దూది మీదకి ఎక్కింది.

కుర్చీని ఎడం చేత్తోని అక్కడివరకూ లాగి కూచుని పిట్టని చూశాను.

ఆ తెల్లటి దూది మీద ఆ చిన్న చిన్న కాళ్లు... ఎంతో ము ద్దొచ్చింది.

కానీ... ఆ కళ్లలో ఎంత నిరాశ...

"అలా... నిరాశగా చూడకు... అలా ఉండకు."

"... ... ..."

'నువ్వు మీ ఇంటి కెళ్తావు. మీ అమ్మ దగ్గర కెళ్తావు. అదే ఆశ పెంచుకో! నేనూ అదే ఆశని ఎప్పుడూ పెంచుకుంటాను. అలా అని ఆశావాదిని కాను. అంత బాగాలేదని అనుకునే నిరాశావాదినీ కాను. కానీ... ఎప్పటికైనా ఈ ఒంటరితనం పోతుందన్న ఓ చిన్న ఆశని నాలో పెంచుకుంటాను. అపాటి ఆశని నాలో పుట్టించినందుకు దేవుడికి కృతజ్ఞత ఎప్పుడూ చెప్పుకుంటాను. నువ్వు నీ గూటికి వెళ్తావు."

దానికి అర్థం అయినట్లు లేదు.

దాని చూపులు అలాగే ఉన్నాయి.

వర్షం పెద్ద దయింది.

వర్షం వాలు కూడా మారింది. ఆకుల్లోంచి చినుకులు పడేట్లుగా ఉంది.

'ఐడియా!' శాలువా తీసి ఆకుల మీద వేశాను. కుర్చీని అడ్డుగా పెట్టాను, దానిపైకి నీళ్లు పడకుండా. కాళ్ల కింద దూది, దూది కింద కాసెట్ కవరు. హమ్మయ్య!

గాలి విపరీతంగా వేస్తోంది.

కర్ర పట్టుకుని ఒక్కొక్క అడుగే మెల్లగా, పాదాల్ని తడి బండలమీద వేళ్లతో నొట్టిపెట్టి నొక్కిపెట్టి నడవడం మొదలుపెట్టాను.

నేను తడిసిపోయాను.

ఇలా వర్షంలో తడిసి ఎన్ని ఏళ్లయిందో? ఎంత హాయిగా ఉందో జుట్టు లేని తలమీద నుంచి నీళ్లు మొహంమీదకి కారిపోతోంది. కళ్లద్దాలకి వైపర్ లేదు. మసక బారిపోతున్నాయి.

ముక్కు మూలిగింది.

గొంతు చిరచిర లాడింది. నే నదేం పట్టించుకోలేదు.

పంచ, చొక్కా తడిసిపోయాయి. లెక్కచెయ్యలేదు.

అయ్యో! ఉన్నాయో, లేదో! ఇంత పెద్ద శాలువా అంత చిన్న ప్రాణుల మీద! ఊహించుకోలేకపోయాను.

గబగబా వెళ్దా మనుకున్నాను. కానీ... వెళ్లలేకపోయాను.

కా ళ్లీడ్చుకుంటూ కర్ర సాయంతో మెల్లగా వెళ్లాను.

శాలువా తీసి అతి జాగ్రత్తగా చూశాను. చీమలూ లేవు, సీత కోక చిలుకా లేదు. ఊపిరి పీల్చుకున్నాను.

వర్షాలేదు. చీమలు జాగ్రత్తపడ్డాయి. వర్షం రాకుండా 'వెళ్లిపోయాంబ. సీతాకోకచిలుకని ఆనందంగా ఆరగిస్తూంటారులా ఉంది.

శాలువాని అక్కడే పడేశాను.

అలసట్గా కుర్చీలో వాలాను.

నల్లగా సముద్రం. దానిపైన నల్లటి ఆకాశం. మధ్య నన్నగీత. ప్రపంచం అంతం అయ్యేదగ్గరా ఒంటరితనమేనా! అందుకే ఆ గీత అటు సముద్రాన్ని ఇటు ఆకాశాన్ని తనలో కలుపలేకపోతోందా! వాటిని అందుకోలేకపోతోందా!

"కీచు... కీచు..." శబ్దం... పక్కగా వినబడింది.

దృష్టి మరల్చి ఆ శబ్దం వైపు చూశాను.

ఓ చిన్న పిట్ట బోగన్‌విల్లా ఆకుల కింద ఉంది.

బిక్కమొహం వేసుకుని అటూ ఇటూ చూస్తోంది.

జాలి వేసింది. ఎక్కణ్ణించి వచ్చిందీ? ఎక్కడికి వెళ్తుంది? దగ్గరా! దూరంవా! గాలి వినురుగా మొహాన్ని కొట్టింది. శాలువా ముందుకి జరిగింది. ఆ శాలువా కిందున్న సన్నటి ఎండు కొమ్మలూ, ఆకులూ కూడా సన్నటి శబ్దం చేస్తూ జరిగాయి.

నా చెవులకి ఇంపుగా అనిపించింది.

నవ్వు... నా పెదవులు విచ్చుకోలేదు... శబ్దం కూడా రాలేదు. కానీ... ఓ రకమైన ఆనందంతో పెదవులు విడని నవ్వు... చాలా రోజు లయింది.

"థాంక్యూ" అన్నాను.

ఆ పిట్టకి అర్థం కాలేదు.

"నాకు తోడుగా..."

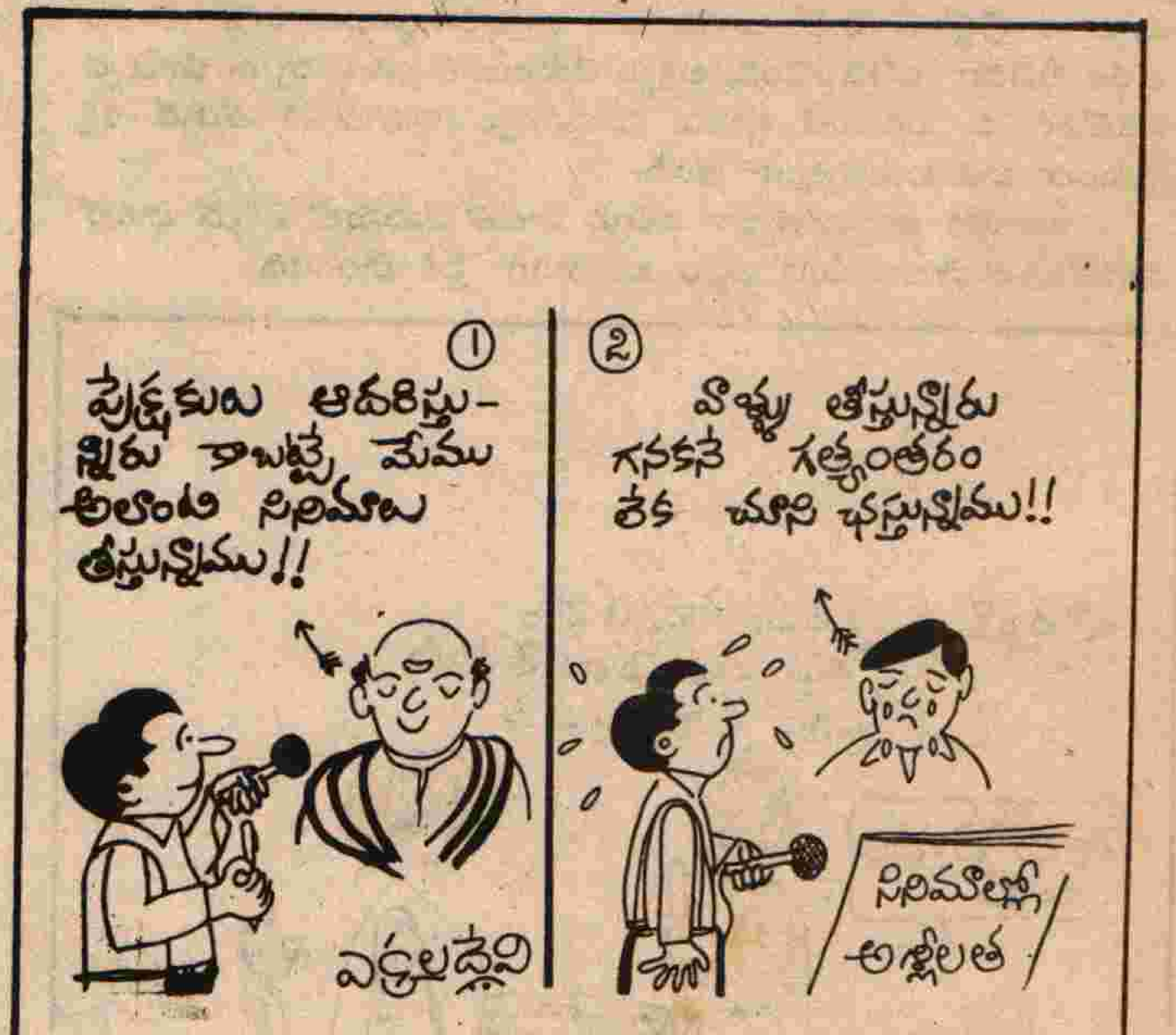

'కిచ కిచ' మంది. ఎంతసే పుంటుందీ? వర్షం వచ్చేట్లుగా ఉందే? ఏం చెయ్యను? ఏం చెయ్యగలను?

ఓ చినుకు చేతిమీద పడింది.

పిట్టకేసి చూశాను. చాలా చిన్నది. గూటిలోనుంచి ఎగిరి వచ్చేసింది. ఇప్పుడు దారి తెలీటం లేదు.

కుర్చీలోంచి లేచి దాని గూడు దగ్గర్లో ఏమైనా ఉందేమోనని చూశాను. మామిడి చెట్టుమీద గూ ళ్లుంటాయా? ఉండవేమో!

మరో రెండు చినుకులు పడ్డాయి.

దానివైపే చూశాను. అమాయకంగా చూస్తోంది - అటూ ఇటూ చిన్న అడుగులు వేస్తూ.

ఎంత ముద్దుగా ఉందో!

సన్నటి పొడుగాటి ముక్కు... సూదిలా... ముందుకు పొడుచుకొచ్చింది. దీని ము క్కెంత బావుందో! పిట్ట ముక్కు ఇంత బావుంటుందా!

'కిచ్ కిచ్' మంది.

పాపం! ఆకలేస్తోందేమో!

"రత్నం!" కేకేశాను.

"రండి, బాబుగారూ! రండి" అంటూ వెంటనే వచ్చింది.

"నిన్ను పిలిచింది నన్ను లోపలికి తీసుకెళ్లమని కాదు. కొన్ని బియ్యం గింజలు తీసుకురా! ఇక్క డో పిట్టుంది. దాని కాకలి వేస్తున్నట్లుగా ఉంది."

వింతగా నావైపు చూసింది. కదల్లేదు.

"ఏం టా వెర్రిచూపు! వట్రా ఫో!" అరిచాను.

"ఎక్క డుంది పిట్ట అని చూస్తున్నాను." నసిగింది.

"ను వ్వే గుడ్డి మొహానివి. ఆకుల దగ్గర, చెట్టు దగ్గర, గోడ దగ్గరగా - కనవడిందా! ఫో! పోయి గింజలు వట్రా!"

'కిచ కిచ' మంది.

"ఆకలేస్తోందా! ఉండు. గింజలు తేవడానికి రత్నం వెళ్లింది. తెచ్చాక వేస్తాను." దాని కర్థం అయిందో, లేదో!

ఒకటీ అరా చినుకు ఉండీ ఉండీ వడుతోంది.

ఈ రత్నం పీనుగ రాదేం? కింద వంటావిడతోనో, వనిమనిషితోనో మాట్లాడుతూంటుంది. వెధవ కబుర్లు. కబుర్లేనా ప్రవంచం! దానికి, నాకు కబుర్లు తప్పించి ఏం తెలును?

చీకటి కూడా వడేట్లుగా ఉంది.

పావం! ఈ పిట్ట నంగతి ఏఁవిటీ? వా ళ్లింటి కెలా వెళ్తుంది? పెద్ద గాలీ, వానా వస్తే దీని బ్రతు కేం కానూ?

నిరాశగా ఇటూ అటూ దిక్కులు చూస్తోంది.

రత్నం వచ్చి ఓ చిన్న గిన్నెలో నగం బియ్యం గింజలు తెచ్చింది. అక్కడే నుంచుంది.

"ను వ్వెళ్లు."

వెళ్లిపోయింది.

"ఆకలేస్తోందా! ఇంద ఇవి తిని మీ ఇంటికి వెడుదువుగానిలే." అర్థం అయిందో, లేదో... వెనక్కి ఆకుల్లోకి జరిగింది.

ఉరుములు మెరువులు...

ఒక్కసారిగా నిశ్శబ్దంగా అయిపోయింది.

అందులోంచే నముద్రం హోరూ... రయ్యి మంటున్న గాలి. గింజ దగ్గరికి రాలేదు. ఇంకా వెనక్కి వెళ్లింది. ఇంకా కొంచెం వెనక్కి వెళ్తే పిట్టగోడ వస్తుంది. అక్కడ దానికి బావుంటుంది.

అతి జాగ్రత్తగా అడుగులు వేస్తున్నాను. వడిపోతే...
భయమే మరి. జారితే... కాలు విరిగితే... మళ్లీ మంచం వడ్తే...
ఆ నరకం... ఈ ఒంటరితనాన్ని మించింది!

నడుం వట్టేసినట్లుగా అనిపిస్తోంది.

చాలాసేవు ఒంగడం వల్ల మోకాళ్ల దగ్గర చివ చివ లాడుతోంది. తూలుతున్నట్లుగా ఉంది నా నడక అని నాకే అనిపించింది.

"అయ్యో! అయ్యో!" కప్పుని కిటికీలో పెట్టి నా దగ్గరకి వరుగున వచ్చింది రత్నం.

"పూర్తిగా తడిసిపోయారు, బాబూ! ఎన్నిసార్లు రమ్మన్నా తఁవరు లోపలికి రాలేదు." నా చేయి వట్టుకుని గబగబా నడిపిస్తోంది.

కొడుకూ, కోడలూ వచ్చారులా ఉంది. వాళ్లు డాబాపైకి వచ్చారు.

"ఇ దేఁవిటీ! ఇలా... ఈ దూది అంతా డాబా మీద కెందు కొచ్చింది?" అంటూ కోడలు.

"ఈ దూదేమిటీ? ఈ డాబా అంతా." వెనకాలే వచ్చిన కొడుకు.

"అ దేఁవిటీ, ఆ శాలువా ఆ చెట్టుమీ దుండేఁవిటీ, రత్నం! ఆ బియ్యం ఏఁవిటీ? ఆ కప్పు, ఆ గిన్నె అలా కింద వడేశావేం?"

"నేను కాదం డమ్మగారు?"

"అయ్యో! కొసెట్స్ లేవు, ఉత్త కవర్‌లు విరిగి ఉన్నాయి."

ఘోరావరాధం చేసినట్లు ఇద్దరూ అనుకుంటున్నారా!

"ఈయన చాదస్తం రోజు రోజుకి ఎక్కువైపోతోంది. ఆ సైకియాట్రిస్ట్ నుందరంగారి దగ్గరికి ఓసారి తీసుకెళ్లి చూపించకూడదా! ఒక్క క్షణం కూడా ఆయన్ని వదలద్దని చెప్పాం కదే! ఏం చేస్తున్నావు రత్నం నువ్వు!"

"కాఫీ తెమ్మన్నారండి. కింద కెళ్లాను."

"మంచి వని చేశావ్. ముందు ఆ నర్సయ్యని పిలు, బాబుగారి బట్టలు మారుస్తాడు."

"ఏఁవిటి నాన్నగారూ! మరీ చిన్నపిల్లాడిలా అన్నిసార్లు చెప్పించుకుంటారు. ఓసారి వర్షంలో తడిస్తే పెద్ద జ్వరం వచ్చింది. మీకు గుర్తులేదా! మర్చిపోయారా! మళ్లా ఇవ్వాళ తడిశారు. ఈ వయసులో ఇంకా చెప్పించుకుంటే బావుండదు మరి. మీకే తోచాలి. తెలియాలి."

వీ ళ్లెవ్వరికీ అర్థం కాదు, ఇవ్వాళ సాయంత్రం నేను పొందిన ఆనందం. నా శక్తికి మించిన కష్టం వడ్డాను. రంగు తగ్గిన జీవితాన కొత్త రంగు పులిమినట్లుగా అయింది. ఆ పిట్టతోపాటు నేను గడిపిన ఆ పావుగంట నా ఒంటరితనాన్ని మరిపించేసింది. నన్ను నా అశక్తతని కూడా మరిపించాయి ఈ క్షణాలు. నాకు ఎవ్వటికీ గుర్తుంటాయి. ఈ పొడుగాటి ఒంటరి, మునలితనం జీవితంలో ఓ చిన్న టానిక్. ఎంతో నుదీర్ఘమైనదీ ఈ జీవితం! ఇంకా పొడుగైందీ ఒంటరి, మునలితనం!!

● [వచ్చే వారం ఉగాది కథల పోటీలో సాధారణ ప్రచురణ కథ 'ఒరేయ్!'] ●

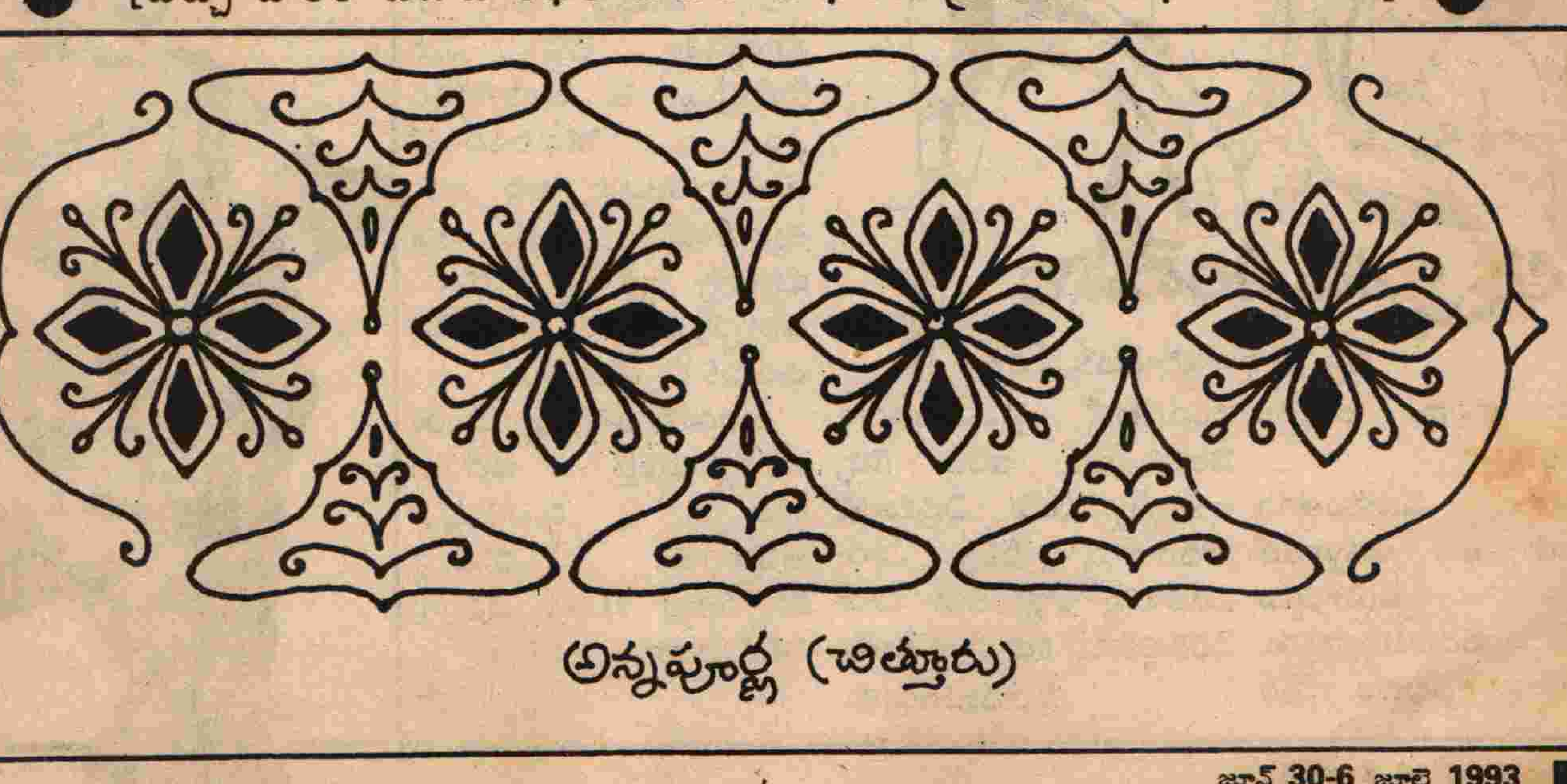

అన్నపూర్ణ (చిత్తూరు)